

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. kovo 24 d.*

Byloje C-400/08

dėl 2008 m. rugsėjo 16 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama E. Traversa ir R. Vidal Puig, padedamų *abogados* C. Fernández Vicién ir A. Pereda Miquel, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Ispanijos Karalystę, atstovaujamą N. Díaz Abad, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovė,

* Proceso kalba: ispanų.

palaikomą

Danijos Karalystės, atstovaujamos J. Bering Liisberg ir R. Holdgaard,

įstojusios į bylą šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J.N. Cunha Rodrigues, teisėjai A. Arabadjiev,
A. Rosas (pranešėjas), U. Løhmus ir P. Lindh,

generalinė advokatė E. Sharpston,
posėdžio sekretorius N. Nanchev, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. gegužės 6 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2010 m. spalio 7 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo konstatuoti, kad 1996 m. sausio 15 d. Įstatymu Nr. 7/1996 dėl mažmeninės prekybos reglamentavimo (*Ley 7/1996, de ordenación del comercio minorista*; BOE, Nr. 15, 1996 m. sausio 17 d., p. 1243, toliau – Įstatymas Nr. 7/1996) ir Katalonijos autonominės srities teisės aktais šiuo klausimu, t. y. 2005 m. gruodžio 27 d. Įstatymu Nr. 18/2005 dėl komercinių įstaigų (*Ley 18/2005 de equipamientos comerciales*; DOGC Nr. 4543, 2006 m. sausio 3 d., p. 72, toliau – Įstatymas Nr. 18/2005), 2006 m. spalio 10 d. Dekretu Nr. 378/2006 dėl Įstatymo Nr. 18/2005 įgyvendinimo (*Decreto 378/2006 por el que se desarrolla la Ley 18/2005*; DOGC Nr. 4740, 2006 spalio 16 d., p. 42591, toliau – Dekretas Nr. 378/2006) ir 2006 m. spalio 10 d. Dekretu Nr. 379/2006 dėl naujo komercinių įstaigų sektoriaus teritorinio plano patvirtinimo (*Decreto 379/2006 por el que se aprueba el Plan territorial sectorial de equipamientos comerciales*; DOGC Nr. 4740, 2006 m. spalio 16 d., p. 42600, toliau – Dekretas Nr. 379/2006), nustačiusi prekyviečių steigimo Katalonijoje apribojimus, Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 straipsnį.

I — Nacionalinė teisė

A — Įstatymas Nr. 7/1996

2 Įstatymo Nr. 7/1996 2 straipsnyje numatyta:

„Komerčinės įstaigos

1. Komerčinėmis įstaigomis laikomos pastovios ir nuolatinės patalpos ir konstrukcijos ar įrenginiai, skirti reguliariai prekybai, neatsižvelgiant į tai, ar ši veikla vykdoma nepertraukiamai, ar nustatytomis dienomis arba laikotarpiais.

2. Pirma pateiktas apibrėžimas apima kioskus ir apskritai bet kokio tipo įrenginius, tinkamus minėtame apibrėžime nurodytai paskirčiai, jei tai yra nekilnojamasis turtas pagal Civilinio kodekso 334 straipsnį.

3. Autonominės sritys nustato didelių įstaigų statuso suteikimo sąlygas. Bet kuriuo atveju didelėmis įstaigomis, kiek tai susiję su leidimų išdavimu ir komercinės teisės nuostatų taikymu, laikomos komercinės įstaigos, skirtos mažmeninei prekybai bet kokio tipo prekėmis, kurių naudingas plotas, skirtas viešam prekių rodymui ir pardavimui, yra didesnis kaip 2 500 m²“.

3 Šio įstatymo 6 straipsnyje numatyta:

„Didelių įstaigų atidarymas

1. Norint atidaryti didelę komercinę įstaigą reikia gauti specialų prekybos leidimą, išduodamą autonominės srities administracijos, kuriame taip pat gali būti nustatyta, kad kitais su ta komercine veikla susijusiais atvejais reikia gauti administracijos leidimą.

2. Sprendimas išduoti ar atsisakyti išduoti 1 dalyje nurodytą leidimą priimamas atsižvelgiant, be kita ko, į tai, ar vietovėje, su kuria susijusi naujai atidaroma įstaiga, yra tinkama komercinė infrastruktūra, ir tai, kokį poveikį šis objektas galėtų daryti minėtos vietovės komercinei struktūrai.

Bet kuriuo atveju Konkurencijos teismas privalo pateikti ataskaitą, kuri nėra įpareigojanti.

3. Laikoma, kad vietovėje yra tinkama komercinė įstaiga, jei esamiems gyventojams arba atitinkamais atvejais vidutinio laikotarpio prognozes atitinkantiems gyventojams tenka tokia prekių pasiūla, kad kokybė, įvairovė, aptarnavimas, kaina ir darbo valandos atitinka dabartinės padėties poreikius ir šiuolaikinės mažmeninės prekybos tendencijas.

4. Poveikis esamai komercinei struktūrai vertinamas atsižvelgiant į laisvos konkurencijos sąlygų pagerinimą, kurį lemia naujos didelės įstaigos atidarymas toje vietovėje, ir neigiamą poveikį, kurį jis gali padaryti esamiems mažiesiems prekybininkams.

5. Kompetetingos autonominės sritys gali įsteigti teritorinius komercinių įstaigų komitetus, kad šie parengtų ataskaitą apie didelių įstaigų atidarymą, prireikus laikydamiesi atitinkamos autonominės srities teisės aktų nuostatų.“

- 4 Įstatymo Nr. 7/1996 paskutinėje nuostatoje nurodomas įvairių jo straipsnių konstitucinis statusas. Remiantis ja, 6 straipsnio 1 ir 2 dalys priimtose taikant valstybės išimtinę kompetenciją pagal Konstitucijos 149 straipsnio 1 dalies 13 punktą. Minėto straipsnio 3–5 dalys priklauso likusios kategorijos nuostatomis, kurios „gali būti taikomos nesant autonominių sričių priimtų specialiųjų teisės aktų“.

B — *Įstatymas Nr. 18/2005*

- 5 Įstatymo Nr. 18/2005 3 straipsnio 1 ir 2 dalyse Katalonijos autonominei sričiai priklausančios didelės komercinės įstaigos ir vidutinio dydžio komercinės įstaigos

apibrėžiamos pagal jų buvimo vietos savivaldybės gyventojų skaičių. Kaip generalinė advokatė nurodė savo išvados 11 punkte, šias apibrėžtis galima apibendrinti taip:

Savivaldybės gyventojų skaičius	Didelės įstaigos: minimalus prekybos plotas	Vidutinio dydžio įstaigos: minimalus prekybos plotas
Daugiau kaip 240 000	2 500 m ²	1 000 m ²
Nuo 25 001 iki 240 000	2 000 m ²	800 m ²
Nuo 10 001 iki 25 000	1 300 m ²	600 m ²
Iki 10 000	800 m ²	500 m ²

- 6 Šio įstatymo 3 straipsnio 3 dalyje nurodyta, kad komercinių įstaigų sektoriniame teritoriniame plane (toliau – KĮSTP) yra nustatyti prekybos ploto apribojimai, taikomi vidutinio dydžio maisto sektoriaus įstaigoms ir visoms įstaigoms, kuriose prekiaujama elektros ir elektronikos buities prekėmis, sporto ar asmenine įranga ir laisvalaikio ar kultūros prekėmis ir kurių prekybos plotas yra ne mažesnis kaip 1 000 m², nepaisant jų suskirstymo į kategorijas pagal minėto straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytus kriterijus.
- 7 Pagal įstatymo Nr. 18/2005 4 straipsnio 1 dalį didelės komercinės įstaigos gali būti atidarytos tik savivaldybių konsoliduotose miesto teritorijose, kurios yra rajono centras arba kuriose yra daugiau kaip 25 000 gyventojų ar asmenų, kurie jiems prilyginami dėl turizmo.

- 8 Šio straipsnio 2 dalyje nustatomas toks pats apribojimas, išskyrus išimtinius atvejus, susijusius su įstaigomis, kuriose iš esmės prekiaujama elektros ir elektronikos buitės prekėmis, sporto prekėmis ir priedais bei asmenine įranga, ir įstaigomis, kuriose prekiaujama laisvalaikio ir kultūros prekėmis, jeigu jų prekybos plotas ne mažesnis kaip 1 000 m².
- 9 Remiantis šio straipsnio 3 dalimi, sąvoka „konsoliduota miesto teritorija“ yra susijusi su zonomis, kuriose pagal galiojantį miesto planą gyvena dauguma gyventojų, su daugiabučiais užstatytų vietovių tąsa ir su prekyvietėmis, integruotomis į gyvenamąsias zonas.
- 10 Minėto straipsnio 8 dalyje pateiktas nuo šio sprendimo 7 ir 8 punktuose minėtų draudimų leidžiančių nukrypti nuostatų sąrašas. Jos, be kita ko, taikomos:
- įstaigoms, kuriose prekiaujama automobiliais ir kitomis transporto priemonėmis, įranga, statybos medžiagomis ir „pasidaryk pats“ tipo prekėmis, taip pat sodo reikmenimis,
 - komercinėms įstaigoms, esančioms AVE (greitaeigių traukinių) stotyse, tam tikruose oro uostuose ir keleivių transporto uostuose,
 - komercinėms įstaigoms, esančioms pasienio savivaldybėse, ir
 - gamyklų parduojuvėms.

- 11 Įstatymo Nr. 18/2005 6 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad savivaldybės prekybos leidimą reikia gauti šiais atvejais:

„a) atidarant vidutinio dydžio komercines įstaigas;

b) didinant komercines įstaigas, kurių prekybos plotas prieš ar po padidinimo siekia vidutinio dydžio įstaigoms numatytą plotą;

c) keičiant vidutinio dydžio komercinių įstaigų veiklą;

d) perleidžiant komercines įstaigas, kurių prekybos plotas prieš arba po perleidimo siekia vidutinio dydžio įstaigoms numatytą plotą. Tokiu atveju tam, kad leidimas įsigaliotų, turi būti faktiškai uždaryta pirminė įstaiga prieš atidarant naująją.“

- 12 Pagal šio straipsnio 4 dalį administracijos sprendimo nebuvimas pasibaigus terminui, per kurį turi būti išduotas savivaldybės prekybos leidimas, prilygsta atsisakymui išduoti leidimą.

- 13 Pagal Įstatymo Nr. 18/2005 7 straipsnio 1 dalį *Generalitat de Catalunya* (toliau – *Generalitat*) išduoto leidimo reikia šiais atvejais:

„a) atidarant dideles komercines įstaigas;

- b) didinant komercines įstaigas, kurių prekybos plotas prieš ar po padidinimo viršija 3 straipsnio 1 ir 4 dalyse nustatytas ribas;
- c) keičiant didelių komercinių įstaigų veiklą;
- d) perleidžiant komercines įstaigas, kurių prekybos plotas prieš ar po perleidimo viršija 3 straipsnio 1 ir 4 dalyse nustatytas ribas. Tokiu atveju tam, kad leidimas įsigaliotų, turi būti faktiškai uždaryta pirminė įstaiga prieš atidarant naująją;
- e) perduodant dideles įstaigas, išskyrus tuos atvejus, kai tenkinamos šio straipsnio 3 dalyje numatytos sąlygos.“

¹⁴ Minėto 7 straipsnio 8 dalyje nurodoma:

„Per *Generalitat* vykdomą prekybos leidimo išdavimo procedūrą prašytojas turi pateikti savivaldybės, kurios teritorijoje jis pageidauja atidaryti, padidinti ar perleisti didelę įstaigą ar pakeisti jos veiklą, merijos parengtą ataskaitą. Ataskaitą turi patvirtinti visa savivaldybės taryba ir ji turi būti motyvuota, atsižvelgiant į 10 straipsnyje nurodytus vertinimo kriterijus; jeigu ši ataskaita nepalanki, ji yra privaloma. Jeigu per tris mėnesius nuo prašymo parengti ataskaitą pateikimo merijai ši jos neparengia, laikoma, kad ataskaita yra nepalanki.“

15 Pagal to paties straipsnio 10 dalį, jei sprendimas nepriimamas per šešių mėnesių terminą, per kurį *Generalitat* turi išduoti prekybos leidimą, laikoma, kad leidimą išduoti atsisakyta.

16 Remiantis Įstatymo Nr. 18/2005 8 straipsniu:

„1. Paskelbimui apie komercinių įstaigų atidarymą Katalonijoje ir prekybos leidimo išdavimo vidutinio dydžio ir didelėms komercinėms įstaigoms, kurioms taikomas šis įstatymas, procedūrai būtina ataskaita apie įsisteigimo atitinkamoje rinkoje lygį, parengta departamento, turinčio kompetenciją prekybos srityje.

2. Mažos ir vidutinio dydžio įmonės neturi gauti ataskaitos apie įsisteigimo lygį pagal pirmoje papildomoje nuostatoje nurodytus kriterijus.

3. Šiame įstatyme įsisteigimo lygis – tai įmonės ar įmonių grupės rinkos dalis atitinkamoje rinkoje.

4. Jei ataskaita apie įsisteigimo lygį nepalanki, ji yra privaloma, kiek tai susiję su atsisakymu išduoti prašomą leidimą, taip pat paskelbimo apie 1 dalyje minimų įstaigų atidarymą atveju.

5. Tam, kad įvertintų įsisteigimo lygį, kompetenciją prekybos srityje turintis departamentas, susitaręs su *Generalitat* departamentu ir organais, kompetentingais konkurencijos apsaugos srityje, turi apibrėžti atitinkamos rinkos, rinkos dalies ir įtakos zonos sąvokas, kurios turi būti vartojamos šio įstatymo įgyvendinimo nuostatose. Apibrėžiant šias sąvokas reikia atsižvelgti, be kita ko, į toje pačioje rinkoje konkuruojančias prekes ir paslaugas, sektorių apyvartą ir esamų įstaigų plotą.

6. Teisės aktuose turi būti nustatyti ataskaitos apie įsisteigimo lygį rengimo kriterijai, procedūra ir nurodyta ją parengti kompetentinga institucija. Nustatant šiuos kriterijus reikia įvertinti, be kita ko, 9 straipsnyje minėtoje baltojoje knygoje pateiktas gaires. Teisės akte taip pat turi būti nustatytos sąlygos, kuriomis kompetenciją prekybos srityje turintis departamentas skelbia sprendimus išduoti ar atsisakyti išduoti leidimus arba pateiktas ataskaitas viešajame registre.“

- ¹⁷ Įstatymo Nr. 18/2005 10 straipsnyje išvardyti aspektai, kuriuos *Generalitat* arba savivaldybės institucijos turi įvertinti priimdamos sprendimą dėl prašymo išduoti prekybos leidimą. Tai KĮSTP ir miesto plano laikymasis, sąlygos, užtikrinančios projekto saugumą ir įstaigos integraciją į miesto aplinką, projekto nulemtas judumas, ypač jo poveikis kelių tinklui ir viešojo bei privataus transporto naudojimui, esamų parkavimo vietų skaičius, įvertintas kiekvienu atveju pagal teisės akte nustatytas normas, įstaigos buvimo vieta konsoliduotoje miesto teritorijoje ir atitiktis savivaldybės komercinių įstaigų planavimo programos nuostatoms, „vartotojų teisė į didelę ir įvairią pasiūlą produktų kokybės, kiekio, kainos ir savybių požiūriu“, taip pat prašymą pateikusios įmonės įsisteigimo atitinkamoje rinkoje lygis.

- 18 Šio įstatymo 11 straipsniu įkuriamas Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 5 dalyje nurodyto tipo patariamasis komercinių įstaigų komitetas (*Comisión de Equipamientos Comerciales*), kurio užduotis – teikti ataskaitą, visų pirma dėl klausimų, susijusių su sprendimu, kurį turi priimti *Generalitat* dėl prašymo išduoti leidimą, ir dėl planavimo klausimų, susijusių su vietovių, kuriose gali būti atidarytos komercinės įstaigos, nustatymu, įskaitant pasiūlymų dėl KĮSTP pakeitimo rengimą.
- 19 Šio įstatymo 12 straipsnyje numatytos rinkliavos, imamos už prašymų išduoti leidimą ir prašymų parengti ataskaitą apie įsisteigimo lygį nagrinėjimą. Pagal šį straipsnį savivaldybėms taip pat leidžiama taikyti rinkliavas už prašymų išduoti savivaldybės prekybos leidimą nagrinėjimą ir savivaldybės ataskaitų, susijusių su *Generalitat* kompetencijai priklausančiais prašymais išduoti leidimą, teikimą *Generalitat*.

C — Dekretas Nr. 378/2006

- 20 Dekreto Nr. 378/2006 3 straipsnyje didieji prekybos centrai apibrėžiami kaip savitar-nos parduotuvės, kurių prekybos plotas yra ne mažesnis kaip 2 500 m², kur parduodamas didelis dažnai vartojamų ir nedažnai vartojamų prekių asortimentas ir prie kurių yra didelė parkavimo aikštelė.
- 21 Šio dekreto 14 straipsnyje nustatyta prašymų išduoti prekybos leidimą pateikimo *Generalitat* procedūra. Jame išvardijami dokumentai, kurie turi būti pateikti, įskaitant šio straipsnio 1 dalies b punkte numatytą rinkos tyrimą, kuriame turi būti ištirtas projekto gyvybingumas, atsižvelgiant į esamą pasiūlą ir galimą paklausą įtakos zonoje, numatomą rinkos dalį ir poveikį esamai pasiūlai.

- 22 Minėto dekreto 26 straipsnio 1 dalyje reglamentuojama Įstatymo Nr. 18/2005 11 straipsniu įsteigto komercinių įstaigų komiteto sudėtis: t. y. septyni nariai atstovauja *Generalitat* tarnyboms, šeši – savivaldybėms, septyni – prekybos sektoriui, taip pat du *Generalitat* prekybos departamento pasirinkti ekspertai ir sekretorius, kurį skiria šio komiteto pirmininkas.
- 23 Remiantis šio dekreto 27 straipsniu, su minėtu komitetu konsultuojamasi Įstatymo Nr. 18/2005 11 straipsnyje nurodytais klausimais, taip pat dėl savivaldybių konsoliduotų miesto teritorijų ribų nustatymo.
- 24 Dekreto Nr. 378/2006 28 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad didelių distribucijos įmonių atveju Įstatymo Nr. 18/2005 8 straipsnyje nurodyta ataskaita apie įsisteigimo lygį turi apimti visas jų vardu prekiaujančias įstaigas, neatsižvelgiant į tai, ar šios įmonės jas kontroliuoja tiesiogiai, ar netiesiogiai.
- 25 Pagal šio dekreto 31 straipsnio 4 dalį kiekvienam prekybos sektoriui tiek visoje Katalonijoje, tiek ją sudarančiose vietovėse kasmet nustatomas maksimalus įsisteigimo lygis. Komisija teigia, ir Ispanijos Karalystė tam neprieštarauja, kad ši nuostata dar nebuvo pritaikyta, todėl grupės, kuriai priklauso distributorius, maksimalus įsisteigimo lygis nustatytas ankstesniuose teisės aktuose, t. y. 25 % prekybos ploto Katalonijoje arba 35 % prekybos ploto įstaigos, kurią planuojama atidaryti, įtakos zonoje.
- 26 Remiantis minėto dekreto 33 straipsnio 2 dalimi, jeigu viršijamas šis maksimalus įsisteigimo lygis, ataskaita apie įsisteigimo lygį turi būti nepalanki. Šio straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad ši ataskaita turi būti pateikta ne vėliau kaip per šešis mėnesius. Jeigu

ataskaita nepateikiama per šešis mėnesius, laikoma, kad ji teigiama. Šio straipsnio 7 dalyje numatyta, kad minėta ataskaita galioja šešis mėnesius.

D — *Dekretas Nr. 379/2006*

- ²⁷ KĮSTP pateiktas Dekreto Nr. 379/2006 priede. Dekreto Nr. 379/2006 priedo 7 straipsnyje numatyta, kad didelėms komercinėms įstaigoms, taip pat maisto sektoriuje veikiančioms vidutinio dydžio komercinėms įstaigoms ir visoms ne mažesnio kaip 1 000 m² prekybos ploto įstaigoms, kuriose parduodamos daugiausia elektros ar elektronikos buities prekės, sporto prekės ir priedai, asmeninė įranga, laisvalaikio ar kultūros prekės, taikomi KĮSTP nustatyti prekybos ploto apribojimai, galiojantys kiekvienam rajonui ir kiekvienai savivaldybei.

- ²⁸ Šio dekreto priedo 10 straipsnio 2 dalyje, be kita ko, numatyta:

„Rajonuose, kuriuose 2009 m. prognozuojama perteklinė pasiūla, apskritai nėra numatyta didžiųjų prekybos centrų plėtra.

Kituose rajonuose numatyta didžiųjų prekybos centrų plėtra, tačiau ši prekybos forma neturi apimti daugiau kaip 9 % išlaidų, prognozuojamų rajonui 2009 m. už dažnai vartojamas prekes, ir ne daugiau kaip 7 % tokių išlaidų už nedažnai vartojamas prekes.“

- ²⁹ Dekreto Nr. 379/2006 priedo 1 priedėlyje nustatyti maksimalūs plotai, kuriems 2006–2009 m. laikotarpiu gali būti išduoti prekybos leidimai prekybos centrams, didiesiems prekybos centrams, specializuotoms įstaigoms, taip pat kiekvieno teritorinio vieneto prekybos centrams ir didelėms parduotuvėms.

II — Ikiteisminė procedūra

- ³⁰ Išnagrinėjusi didelių distribucijos įmonių skundą, Komisija užginčijo didelių komercinių įstaigų atidarymo Katalonijos autonominės srities teritorijoje sąlygas reglamentuojančių taisyklių suderinamumą su EB 43 straipsniu. 2004 m. liepos 9 d. ji nusiuntė Ispanijos Karalystei oficialų pranešimą šiuo klausimu.
- ³¹ 2004 m. spalio 13 d. pateiktame atsakyme ši valstybė narė teigė, kad Komisijos kritika nepagrįsta.
- ³² 2005 m. gruodžio 27 d. buvo priimtas Įstatymas Nr. 18/2005. Komisijos nuomone, šiuo įstatymu ne tik nepašalintas nesuderinamumas su EB 43 straipsniu, bet ir nustatyti nauji įsisteigimo laisvės apribojimai nagrinėjamoje veiklos srityje. 2006 m. liepos 4 d. ji nusiuntė Ispanijos Karalystei papildomą oficialų pranešimą. 2006 m. spalio 6 d. atsakyme minėta valstybė narė nesutiko, kad nagrinėjami teisės aktai yra ribojantys, nepagrįsti ir neproporcingi.
- ³³ Kadangi Komisijos šis atsakymas netenkino, 2007 m. spalio 23 d. ji priėmė pagrįstą nuomonę, kurioje paragino Ispanijos Karalystę per du mėnesius nuo jos gavimo

pakeisti minėtus teisės aktus tam, kad būtų nutrauktas nurodytas pažeidimas. 2008 m. sausio 3 d. atsakyme Ispanijos Karalystė nurodė ketinanti pakeisti nagrinėjamus teisės aktus, tačiau pažymėjo, kad šie pakeitimai bus padaryti į nacionalinę teisę perkeliant 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, p. 36). Kadangi per šį terminą nebuvo imtasi jokių priemonių, Komisija pareiškė šį ieškinį.

- ³⁴ 2009 m. sausio 21 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Danijos Karalystei buvo leista įstoti į šią bylą palaikyti Ispanijos Karalystės reikalavimus.

III — Dėl ieškinio

A — Dėl priimtinumų

- ³⁵ Pirmiausia reikia priminti, kad Teisingumo Teismas gali savo iniciatyva išnagrinėti, ar įvykdytos EB 226 straipsnyje nustatytos ieškinio dėl išipareigojimų neįvykdymo pareiškimo sąlygos (žr. 2010 m. birželio 3 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-487/08, Rink. p. I-4843, 70 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- ³⁶ Taip pat reikia priminti, jog iš Teisingumo Teismo procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punkto ir su juo susijusios teismo praktikos matyti, kad bet kuriame ieškinyje turi būti nurodomas ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka, ir ši nuoroda turi būti pakankamai aiški bei tiksli, kad atsakovas galėtų pasirengti

gynybai, o Teisingumo Teismas – vykdyti savo kontrolę. Iš to išplaukia, kad pagrindinės teisinės ir faktinės aplinkybės, kuriomis pagrįstas ieškinys, turi būti nuosekliai išdėstytos ir suprantamos iš paties ieškinio teksto ir kad jame pateikiami reikalavimai turi būti suformuluoti nedviprasmiškai, siekiant išvengti to, kad Teisingumo Teismas priims sprendimą *ultra petita* arba apskritai nenuspręs dėl kaltinimo (žr. 2010 m. birželio 15 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-211/08, Rink. p. I-5267, 32 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

³⁷ Reikia konstatuoti, kad savo ieškinyje Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, jog keturiuose įstatymuose ir dekretuose, kurių Teisingumo Teismui perduoti tekstai sudaro daugiau kaip 200 puslapių, nustatydama prekybos plotų apribojimus Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 straipsnį ir kad šis ieškinys nėra be trūkumų.

³⁸ Vis dėlto dubliko 46 punkte Komisija pateikė specifinių apribojimų sąrašą, kuris kartu su nuorodomis į ieškinį padeda identifikuoti konkrečius apribojimus, šios institucijos manymu, kylančius iš dalies ginčijamų teisės aktų, priimtų Katalonijos autonominės srities, t. y. Įstatymo Nr. 18/2005 ir dekretų Nr. 378/2006 bei 379/2006.

³⁹ Šis sąrašas:

- 1) draudimas steigti dideles komercines įstaigas už tam tikrų savivaldybių konsoliduotų miesto teritorijų ribų (Įstatymo Nr. 18/2005 4 straipsnio 1 dalis);

- 2) prekybos ploto apribojimai, taikomi kiekvienam rajonui ir savivaldybei (Dekreto Nr. 379/2006 priedo 7 straipsnis kartu su šio priedo 1 priedėliu); konkrečiai kalbant, Komisija teigia, kad:
- a) ypač dideli apribojimai taikomi didiesiems prekybos centrams – 37 rajonuose iš 41 draudžiama steigti naujus didžiuosius prekybos centrus (Dekreto Nr. 379/2006 priedo 1.2 priedėlis);
 - b) likusiuose keturiuose rajonuose leidžiama steigti tik tokius didžiuosius prekybos centrus, kurie apima ne daugiau kaip 9 % dažnai vartojamų prekių išlaidų arba ne daugiau kaip 7 % nedažnai vartojamų prekių išlaidų (Dekreto Nr. 379/2006 priedo 10 straipsnio 2 dalis);
 - c) šių keturių rajonų maksimalus prekybos plotas, kurį pasidalija šešios savivaldybės, yra tik 23 667 m² (Dekreto Nr. 379/2006 priedo 1.2 priedėlis);
- 3) reikalavimas parengti ataskaitą apie įsisteigimo lygį, kuri privaloma, jeigu yra nepalanki, ir kuri turi būti nepalanki, jeigu įsisteigimo lygis viršija tam tikrą dydį (Įstatymo Nr. 18/2005 8 straipsnis ir Dekreto Nr. 378/2006 31 straipsnio 4 dalis ir 33 straipsnio 2 dalis);
- 4) aiškiai neapibrėžti taikomi kriterijai (Įstatymo Nr. 18/2005 10 straipsnis);

5) tam tikri prašymų išduoti leidimą nagrinėjimo procedūros aspektai, t. y.:

- a) vadinamoji „nebylaus atsisakymo“ taisyklė (Įstatymo Nr. 18/2005 6 ir 7 straipsniai);
- b) būtinybė gauti patariamąjį komitetą, į kurio sudėtį įeina prašymų išduoti leidimą pateikėjų konkurentai, nuomonę (Įstatymo Nr. 18/2005 11 straipsnis ir Dekreto Nr. 378/2006 26 straipsnis);
- c) su minėtos procedūros sąnaudomis nesusijusių rinkliavų taikymas (Įstatymo Nr. 18/2005 12 straipsnis) ir
- d) per ilgą procedūros trukmę (Dekreto Nr. 378/2006 33 straipsnis, susijęs su ataskaitos apie įsisteigimo lygį pateikimo terminais ir galiojimu).

⁴⁰ Per teismo posėdį Komisija patvirtino, kad visos minėtame sąraše nurodytos nuostatos – tai Katalonijos autonominės srities priimtų teisės aktų aspektai, kurie yra ginčijami.

⁴¹ Iš ieškinio taip pat matyti, kad, be šių nuostatų, Komisija ginčija Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio suderinamumą su Sąjungos teise.

- 42 Šio straipsnio 1–4 dalyse numatytas reikalavimas gauti leidimą atidaryti dideles komercines įstaigas ir išduodant šį leidimą taikomi kriterijai. Konkrečiai kalbant, minėto straipsnio 2 dalimi nustatomi pagrindiniai kriterijai šiuo klausimu ir įpareigojama konsultuotis su Konkurencijos teismu. Be to, šio straipsnio 5 dalyje numatyta, kad autonominės sritys gali įkurti komitetus, kurių uždavinys – parengti ataskaitą apie didelių komercinių įstaigų atidarymą.
- 43 Ispanijos Karalystė teigia, jog iš paskutinės minėto įstatymo nuostatos matyti, kad jo 6 straipsnio 3–5 dalys taikomos tik tuo atveju, jeigu autonominės sritys nėra priėmusios specialių teisės aktų. Katalonijos autonominė sritis priėmė tokius specialius teisės aktus. Vadinasi, pareiškiant šį ieškinį minėtos nuostatos nebuvo taikomos šioje autonominėje srityje, todėl jos neturi būti ieškinio dalykas.
- 44 Komisija tvirtina, kad jos ieškinys turi būti pateiktas dėl minėto straipsnio 3–5 dalių, nes jose apibrėžiami pagrindiniai kriterijai, kuriais remiantis išduodami leidimai, minimi to paties straipsnio, kuris priklauso visoje Ispanijos teritorijoje privalomiems baziniams teisės aktams, 2 dalyje. Šio straipsnio 3–5 dalys Katalonijos autonominėje srityje taikomos papildomai tam, kad minėta 2 dalis būtų veiksminga. Net jeigu minėtos 3–5 dalys šiuo metu nebūtų taikomos šioje autonominėje srityje, Komisijos manymu, šiomis nuostatomis vis tiek būtų pažeidžiama Sąjungos teisė, nes jos gali būti taikomos panaikinus arba iš dalies pakeitus šiuo metu galiojančius teisės aktus.
- 45 Kaip nurodyta šio sprendimo 36 punkte, šiuo klausimu Komisija ieškinio tekste turi nurodyti pagrindines faktines ir teises aplinkybes, kuriomis grindžiamas ieškinys.

- ⁴⁶ Konstatuotina, kad tiek, kiek šis ieškinys susijęs su Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 3–5 dalimis, jis nėra pakankamai tikslus. Nei ieškinyje, nei dublike pakankamai tiksliai nenurodoma, kaip šiomis nuostatomis, kaip teigia Komisija, yra neįvykdomi įsipareigojimai.
- ⁴⁷ Todėl ieškinys yra nepriimtinas, kiek jis susijęs su Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 3–5 dalimis.
- ⁴⁸ Tačiau, kiek tai susiję su Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 1 ir 2 dalimis ir Katalonijos autonominės srities priimtomis ginčijamomis nuostatomis, nurodytomis šio sprendimo 39 punkte, nepaisant ieškinio netikslumų, Teisingumo Teismas mano turintis pakankamai įrodymų, kad galėtų suprasti Sąjungos teisės pažeidimo, kuriuo kaltinama Ispanijos Karalystė, apimtį ir todėl patikrinti, ar įsipareigojimai, kaip teigia Komisija, yra neįvykdyti.
- ⁴⁹ Be to, Ispanijos Karalystės atsiliepimo į ieškinį nagrinėjimas akivaizdžiai parodo, kad ji iš tiesų suprato, jog Komisija ją kaltina tuo, jog ginčijamais teisės aktais yra ribojama įsisteigimo laisvė ir kad ši institucija ją kritikuoja dėl to, jog šie teisės aktai turi poveikį didelėms, o ne vidutinio dydžio komercinėms įstaigoms, o tai sudaro nepalankias sąlygas kitų valstybių narių ūkio subjektams ir dėl to, kad šie teisės aktai nepagrįsti. Šiomis aplinkybėmis Ispanijos Karalystė turėjo galimybę pasinaudoti teise į gynybą.

- 50 Todėl šis ieškinys yra priimtinas, kiek jis susijęs su Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 1 ir 2 dalimis ir šio sprendimo 39 punkte nurodytomis trijų Katalonijos autonominės srities priimtų teisės aktų, t. y. Įstatymo Nr. 18/2005 ir dekretų Nr. 378/2006 bei 379/2006, nuostatomis (toliau – ginčijami teisės aktai).

B — *Dėl esmės*

- 51 Komisijos ieškinyje iš esmės pateikiami trys kaltinimai, kuriuose kalbama atitinkamai apie, pirma, didelių komercinių įstaigų vietos ir dydžio apribojimų, antra, specialaus prekybos leidimo, kurio reikia norint atidaryti tokias įstaigas, išdavimo sąlygų ir, trečia, tam tikrų tokio leidimo išdavimo procedūros aspektų nesuderinamumą su EB 43 straipsniu.
- 52 Pirmasis kaltinimas dėl didelių komercinių įstaigų vietos ir dydžio apribojimų susijęs su draudimu atidaryti tokias įstaigas už tam tikrų savivaldybių konsoliduotų miesto teritorijų ribų, kylančiu iš Įstatymo Nr. 18/2005 4 straipsnio 1 dalies, ir kiekvienam rajonui ir savivaldybei taikomais prekybos ploto apribojimais, nustatytais Dekreto Nr. 379/2006 priedo 7 straipsnyje ir jo 1 priedėlyje. Kalbėdama apie prekybos ploto apribojimus kiekvienam rajonui ir savivaldybei Komisija teigia, kad ribojimas ypač griežtas didžiųjų prekybos centrų atveju. Iš KĮSTP matyti, kad naujus didžiuosius prekybos centrus draudžiama atidaryti 37 rajonuose iš 41. Remiantis Dekreto Nr. 379/2006 priedo 10 straipsnio 2 dalimi, likusiuose keturiuose rajonuose leidžiama atidaryti tik tokius didžiuosius prekybos centrus, kurie apima ne daugiau kaip 9 % dažnai vartojamų prekių išlaidų arba ne daugiau kaip 7 % nedažnai vartojamų prekių

išlaidų. Galiausiai iš KĮSTP matyti, kad šiuose keturiuose rajonuose maksimalus didžiųjų prekybos centrų plotas, kurį pasidalija šešios savivaldybės, yra tik 23 667 m².

53 Antrąjį kaltinimą dėl specialaus prekybos leidimo išdavimo sąlygų sudaro šešios dalys. Pirmoji dalis susijusi su Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 1 dalyje nustatytu reikalavimu gauti specialų prekybos leidimą prieš atidarant dideles komercines įstaigas, antroji – su Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje numatytu reikalavimu išduodant tokį leidimą atsižvelgti į tai, ar susijusioje vietovėje yra komercinė prekyvietė, ir į naujos prekyvietės poveikį šios vietovės komercinei struktūrai, trečioji – su Įstatymo Nr. 18/2005 8 straipsnyje ir Dekreto Nr. 378/2006 31 straipsnio 4 dalyje bei 33 straipsnio 2 dalyje įtvirtintu reikalavimu prieš išduodant leidimą parengti ataskaitą apie įsisteigimo lygį, kuri privaloma, jeigu nepalanki, ir kuri turi būti nepalanki, jeigu įsisteigimo lygis viršija tam tikrą dydį, ketvirtoji – su Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje įtvirtintu reikalavimu konsultuotis su Konkurencijos teismu, penktoji – su Įstatymo Nr. 18/2005 11 straipsniu ir Dekreto Nr. 378/2006 26 straipsniu nustatytu įpareigojimu gauti komercinių įstaigų komiteto, į kurio sudėtį įeina potencialūs prašymo išduoti leidimą pateikėjo konkurentai, nuomonę ir šeštoji – su tuo, kad Įstatymo Nr. 18/2005 10 straipsnyje nėra aiškiai apibrėžti taikomi kriterijai.

54 Galiausiai trečiasis kaltinimas, susijęs su tam tikrais prekybos leidimo išdavimo procedūros aspektais, yra padalintas į tris dalis: pirmoji susijusi su Įstatymo Nr. 18/2005 6 ir 7 straipsniuose numatyta nebylaus atsisakymo taisykle, antroji – su rinkliavų, kurios laikomos neturinčiomis ryšio su šios procedūros sąnaudomis, rinkimu pagal to paties įstatymo 12 straipsnį, o trečioji – su pernelyg ilga minėtos procedūros trukme, numatyta Dekreto Nr. 378/2003 33 straipsnio 5 ir 7 dalyse, susijusiuose su ataskaitos apie įsisteigimo lygį pateikimo ir galiojimo terminais.

1. Šalių argumentai

- 55 Komisija teigia, kad ginčijamais teisės aktais yra ribojama įsisteigimo laisvė, kuri garantuojama EB 43 straipsniu, nes jais daroma įtaka galimybei atidaryti dideles komercines įstaigas Katalonijos autonominės srities teritorijoje. Minėtais teisės aktais netiesiogiai diskriminuojama, sudarant palankias sąlygas atidaryti vidutinio dydžio, o ne dideles komercines įstaigas. Dauguma ūkio subjektų, pageidaujančių įsteigti vidutinio dydžio komercines įstaigas, yra Ispanijos piliečiai, o pageidaujantieji įsteigti dideles komercines įstaigas dažniausiai yra kilę iš kitų valstybių narių. Be to, ginčijamų teisės aktų negalima pateisinti EB 46 straipsnio 1 dalyje numatytais pagrindais. Komisija papildomai nurodo, kad bet kuriuo atveju negalima sutikti su argumentais, kuriais remiasi Ispanijos Karalystė.
- 56 Ispanijos Karalystė nesutinka su tuo, kad išipareigojimai, kaip teigiama, buvo nevykdomi. Ši valstybė narė pripažįsta, kad ginčijamuose teisės aktuose yra tam tikrų įsisteigimo laisvės apribojimų, tačiau teigia, kad šiais apribojimais nediskriminuojama, netgi netiesiogiai, dėl pilietybės. Minėti teisės aktai pateisinami bendrojo intereso pagrindais, visų pirma vartotojų apsauga, aplinkos apsauga ir geru teritorijos tvarkymu. Jie yra tinkami numatytų tikslų įgyvendinimui užtikrinti ir jais nesiimama daugiau priemonių, nei reikia šiems tikslams pasiekti.
- 57 Danijos Karalystė teigia, kad negalima manyti, jog tokiais teisės aktais, kaip nagrinėjamieji, jeigu jais nediskriminuojama, yra ribojama įsisteigimo laisvė pažeidžiant Sąjungos teisę, nes jais nedaromas tiesioginis poveikis užsienio ūkio subjektams patekti į rinką. Ispanijos Karalystė sutinka su šiuo teiginiu.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

a) Dėl įsisteigimo laisvės ribojimo egzistavimo

- 58 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką procese dėl įsipareigojimų nevykdymo pagal EB 226 straipsnį Komisija turi įrodyti nurodytą įsipareigojimų nevykdymą. Būtent ji Teisingumo Teismui turi pateikti faktines aplinkybes, kurios būtinos, kad šis nesiremdamas kokia nors prielaida galėtų patikrinti, ar įsipareigojimai buvo nevykdomi (šiuo klausimu žr., be kita ko, 1989 m. spalio 5 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, 290/87, Rink. p. 3083, 11 ir 12 punktus ir 2010 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-241/08, Rink. p. I-1697, 22 punktą).
- 59 Komisijos teiginio, kad ginčijamais teisės aktais netiesiogiai diskriminuojami kitų nei Ispanijos Karalystė valstybių narių ūkio subjektai, teisėtumas suponuoja, jog Komisija įrodė, kad laikomasi skirtingo požiūrio į dideles komercines įstaigas ir kitas komercines įstaigas ir kad šis skirtingas požiūris yra nepalankus didelėms komercinėms įstaigoms. Be to, Komisija turi įrodyti, jog minėtas skirtingas požiūris yra palankus Ispanijos ūkio subjektams dėl to, kad šie ūkio subjektai teikia pirmenybę mažoms ir vidutinio dydžio įstaigoms, o kitų valstybių narių ūkio subjektai renkasi dideles komercines įstaigas.
- 60 Siekdama įrodyti šias aplinkybes Komisija pateikė tam tikrų duomenų su skaičiais. Kaip išvados 58 punkte konstatavo generalinė advokatė, nors šie duomenys tam tikra prasme atitinka teiginį, kad Ispanijos ūkio subjektai teikia pirmenybę vidutinio dydžio

komercinėms įstaigoms ir kitų valstybių narių didelėms komercinėms įstaigoms, jie nėra išsamūs. Remdamasis pateikta informacija Teisingumo Teismas negali aiškiai nustatyti nei susijusių įstaigų skaičiaus, nei didelės įstaigų, priklausančių didelių įstaigų kategorijai pagal Įstatymo Nr. 18//2005 3 straipsnio 1 dalį, dalies suskirstymo pagal tai, ar jas kontroliuoja Ispanija, ar ne Ispanija. Teisingumo Teismas taip pat nebuvo informuotas apie susijusių ūkio subjektų kapitalo dalių paskirstymą įvairiose įstaigų kategorijose.

- 61 Per teismo posėdį Komisija teigė, kad priežastinis ryšis, kuris, jos manymu, pagrindžia statistinę koreliaciją, pasireiškia tuo, jog užsienio ūkio subjektai labiau linkę atidaryti didesnes įstaigas siekdami realizuoti masto ekonomiją, kuri būtina tam, kad būtų optimizuotos jų galimybės įsiskverbti į naują teritoriją. Vis dėlto, kaip savo išvados 59 punkte pažymėjo generalinė advokatė, šis paaiškinimas susijęs su pateikimu į naują nuo pirminės rinkos nutolusią rinką, o ne su ūkio subjekto nacionaline priklausomybe.
- 62 Todėl konstatuotina, kad Komisija nepateikė įtikinamų įrodymų, kurių pagrindu būtų galima konstatuoti, jog duomenys su skaičiais, kuriuos ji nurodė savo teiginiui pagrįsti, iš tiesų patvirtina jo teisingumą. Komisija taip pat nepateikė kitų įrodymų, patvirtinančių, kad ginčijamais teisės aktais netiesiogiai diskriminuojami kitų valstybių narių ūkio subjektai, palyginti su Ispanijos ūkio subjektais.
- 63 Vis dėlto pagal nusistovėjusią teismo praktiką EB 43 straipsniu draudžiamos bet kurios nacionalinės priemonės, kurios, nors ir taikomos nediskriminuojant dėl pilietybės, gali Sąjungos piliečiams sudaryti kliūčių pasinaudoti Sutartimi garantuojama įsisteigimo laisve arba naudojimąsi ja padaryti mažiau patrauklų (žr., be kita ko, 2004 m. spalio 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-299/02, Rink. p. I-9761,

15 punktą ir 2005 m. balandžio 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-140/03, Rink. p. I-3177, 27 punktą).

- ⁶⁴ Šiomis aplinkybėmis svarbu priminti, kad sąvoka „apribojimas“, kaip ji suprantama pagal EB 43 straipsnį, apima priemones, kurių imasi valstybė narė ir kurios, nors taikomos nedarant skirtumo, daro poveikį kitų valstybių narių įmonėms patekti į rinką ir taip sudaro prekybos kliūtis Bendrijos viduje (šiuo klausimu žr. 2004 m. spalio 5 d. Sprendimo *CaixaBank France*, C-442/02, Rink. p. I-8961, 11 punktą; 2009 m. balandžio 28 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-518/06, Rink. p. I-3491, 64 punktą ir pagal analogiją 2009 m. vasario 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-110/05, Rink. p. I-519, 37 punktą).
- ⁶⁵ Šiai kategorijai visų pirma priklauso nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos kitos valstybės narės įmonė gali būti įsteigta tik gavus išankstinį leidimą, nes jais gali būti sudarytos kliūtys šiai įmonei pasinaudoti įsisteigimo laisve, neleidžiant laisvai vykdyti veiklos per nuolatinę buveinę (žr. 2010 m. birželio 1 d. Sprendimo *Blanco Pérez ir Chao Gómez*, C-570/07 ir C-571/07, Rink. p. I-4629, 54 punktą).
- ⁶⁶ Nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad ginčijamais teisės aktais, nagrinėjant juos kartu, nustatoma išankstinio leidimo tvarka, kuri taikoma atidarant bet kokią didelę komercinę įstaigą Katalonijos autonominės srities teritorijoje.
- ⁶⁷ Pirma, šiais teisės aktais apribojamos vietovės, kuriose gali būti atidarytos naujos įstaigos, ir nustatomi prekybos ploto, kuris gali būti joms suteiktas, apribojimai.

- ⁶⁸ Antra, remiantis minėtais teisės aktais, leidimas minėtoms įstaigoms suteikiamas tik jei nebus padaryta įtaka esamoms mažoms prekyvietėms.
- ⁶⁹ Trečia, jais nustatomos kelios procedūrinės taisyklės, susijusios su minėto leidimo išdavimu, galinčios turėti realios neigiamos įtakos pateiktų prašymų išduoti leidimą ir (arba) išduotų leidimų skaičiui.
- ⁷⁰ Todėl ginčijamais teisės aktais, nagrinėjant juos kartu, kitų valstybių narių ūkio subjektams sudaromos kliūtys vykdyti veiklą Katalonijos autonominės srities teritorijoje per nuolatinę buveinę ir šios veiklos vykdymas padaromas mažiau patrauklus bei daroma įtaka tokių ūkio subjektų įsisteigimui Ispanijos rinkoje.
- ⁷¹ Be to, Ispanijos Karalystė pripažįsta, kad šiuose teisės aktuose yra tam tikrų įsisteigimo laisvės apribojimų.
- ⁷² Todėl reikia konstatuoti, kad ginčijamais teisės aktais, nagrinėjant juos kartu, yra ribojama įsisteigimo laisvė, kaip tai suprantama pagal EB 43 straipsnį.

b) Dėl įsisteigimo laisvės apribojimų pateisinimo

- ⁷³ Pagal nusistovėjusią teismo praktiką įsisteigimo laisvės apribojimai, kurie taikomi nediskriminuojant dėl pilietybės, gali būti pateisinami privalomais bendrojo intereso pagrindais su sąlyga, kad jie yra tinkami siekiamo tikslo įgyvendinimui užtikrinti ir

neviršija to, kas būtina šiam tikslui pasiekti (2009 m. kovo 10 d. Sprendimo *Hartlauer*, C-169/07, Rink. p. I-1721, 44 punktas; 2009 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Apothekerkammer des Saarlandes ir kt.*, C-171/07 ir C-172/07, Rink. p. I-4171, 25 punktas ir minėto Sprendimo *Blanco Pérez ir Chao Gómez* 61 punktas).

74 Tarp Teisingumo Teismo pripažįstamų privalomų pagrindų yra, be kita ko, aplinkos apsauga (žr., be kita ko, 2010 m. kovo 11 d. Sprendimo *Attanasio Group*, C-384/08, Rink. p. I-2055, 50 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką), teritorijos tvarkymas (pagal analogiją žr. 2009 m. spalio 1 d. Sprendimo *Woningstichting Sint Servatius*, C-567/07, Rink. p. I-9021, 29 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką) ir vartotojų apsauga (žr., be kita ko, 2007 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-260/04, Rink. p. I-7083, 27 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Tačiau vien ekonominio pobūdžio tikslai negali būti privalomas bendrojo intereso pagrindas (šiuo klausimu žr., be kita ko, 2010 m. balandžio 15 d. Sprendimo *CIBA*, C-96/08, Rink. p. I-2911, 48 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

75 Šiuo atveju reikia priminti, kad nors valstybė narė, kuri siekdama pateisinti judėjimo laisvės apribojimą remiasi privalomu bendro intereso pagrindu, turi įrodyti, kad jos teisės aktai yra tinkami ir būtini teisėtam tikslui pasiekti, ši įrodinėjimo pareiga negali būti tokia plati, kad ši valstybė narė turėtų aiškiai įrodyti, jog jokia kita galima priemonė neleidžia pasiekti šio tikslo tokiomis pačiomis sąlygomis (šiuo klausimu žr. minėto 2009 m. vasario 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją* 66 punktą).

76 Todėl reikia išnagrinėti, ar ginčijami teisės aktai, nenagrinėjant jų kartu, bet kalbant apie kiekvieną konkretų Komisijos nurodytą apribojimą, yra pateisinami privalomais bendro intereso pagrindais, kaip antai tie, kuriais remiasi Ispanijos Karalystė ir kurie nurodyti šio sprendimo 56 punkte.

i) Dėl pirmojo kaltinimo, susijusio su didelių komercinių įstaigų vietos ir dydžio apribojimais

- 77 Kaip pirmąjį kaltinimą Komisija nurodo tai, kad yra nustatyti didelių komercinių įstaigų vietos ir dydžio apribojimai, kylantys iš Įstatymo Nr. 18/2005 4 straipsnio 1 dalyje numatyto draudimo atidaryti tokias įstaigas už tam tikrų savivaldybių konsoliduotų miesto teritorijų ribų, ir prekybos ploto apribojimas kiekvienam rajonui ir savivaldybei pagal Dekreto Nr. 379/2006 priedo 7 straipsnį ir 10 straipsnio 2 dalį bei to priedo 1.2 priedėlį.
- 78 Ispanijos Karalystė teigia, kad tokios nuostatos yra tinkamos teritorijos tvarkymo ir aplinkos apsaugos tikslų, kurių jomis siekiama, įgyvendinimui užtikrinti. Leidžiant dideles komercines įstaigas atidaryti tik gyventojų koncentracijos vietovėse, kur paklausa yra didžiausia, ir apribojant įstaigų dydį mažiau apgyvendintose vietovėse, ginčijamais teisės aktais siekiama išvengti kelionių aplinką teršiančiais automobiliais, kovoti su miestų nykimu, išsaugoti aplinkai palankų miesto modelį, vengti naujų kelių statybos ir užtikrinti susisiekimą su šiomis įstaigomis viešojo transportu.
- 79 Komisija mano priešingai, t. y. kad nagrinėjami apribojimai nėra tinkami siekiamų tikslų įvykdymui užtikrinti.
- 80 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad, priešingai nei teigia Komisija, didelių komercinių įstaigų vietos ir dydžio apribojimai yra tinkamos priemonės teritorijos tvarkymo ir aplinkos apsaugos tikslams, kuriais remiasi Ispanijos Karalystė, pasiekti.

- 81 Vis dėlto iš Dekreto Nr. 379/2006 priedo 10 straipsnio 2 dalies matyti, kad nebuvo numatyta komercinę pasiūlą padidinti didžiųjų prekybos centrų forma rajonuose, kur ši pasiūla 2009 m. buvo laikoma pernelyg didele. Tada iš minėto dekreto priedo 1.2 priedėlio matyti, kad buvo laikoma, jog tiems metams minėta pasiūla buvo pernelyg didelė 37 Katalonijos autonominės srities rajonuose iš 41. Remiantis minėto 10 straipsnio 2 dalimi, likusiuose keturiuose rajonuose komercinę pasiūlą didžiųjų prekybos centrų forma galima padidinti tik tiek, kiek ši prekybos forma neapima daugiau kaip 9 % išlaidų, prognozuojamų rajonui 2009 m. už dažnai vartojamas prekes, ir ne daugiau kaip 7 % tokių išlaidų už nedažnai vartojamas prekes. Galiausiai iš minėto 1.2 priedėlio matyti, kad šiuose keturiuose rajonuose maksimalus didžiųjų prekybos centrų plotas, kurį pasidalija šešios savivaldybės, yra tik 23 667 m².
- 82 Konstatuotina, kad šie konkretūs ginčijamais teisės aktais nustatyti apribojimai, nagrinėjant juos kartu, turi didelės įtakos galimybėms atidaryti dideles komercines įstaigas Katalonijos autonominės srities teritorijoje.
- 83 Tokiomis aplinkybėmis kartu su pagrindais, kuriais galėtų remtis valstybė narė siekdama pateisinti nuo įsisteigimo laisvės principo leidžiančią nukrypti nuostatą, turi būti pateikiama šios valstybės narės priimtose ribojančios priemonės tinkamumo bei proporcingumo analizė ir nurodyti tikslūs įrodymai, leidžiantys pagrįsti jos argumentus (žr. 2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *Komisija prieš Austriją*, C-161/07, Rink. p. I-10671, 36 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 84 Reikia konstatuoti, kad Ispanijos Karalystė nepateikė pakankamų įrodymų, paaiškinančių priežastis, dėl kurių nagrinėjami apribojimai yra būtini siekiamiems tikslams įgyvendinti.

⁸⁵ Atsižvelgiant į tai, kad toks paaiškinimas nepateiktas, ir į tai, kad nagrinėjami apribojimai turi didelę įtaką galimybėms atidaryti dideles komercines įstaigas Katalonijos autonominės srities teritorijoje, reikia pripažinti, jog šiuo atžvilgiu nustatyti įsisteigimo laisvės apribojimai nėra pateisinami.

⁸⁶ Remiantis tuo darytina išvada, kad pirmasis kaltinimas priimtinas.

ii) Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su reikalavimu gauti specialų prekybos leidimą atidaryti dideles komercines įstaigas ir šio leidimo išdavimo sąlygomis

— Dėl pirmų trijų dalių

⁸⁷ Trijose pirmose antrojo kaltinimo dalyse Komisija atitinkamai ginčija Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 1 dalies, kuria reikalaujama prieš atidarant dideles komercines įstaigas gauti specialų prekybos leidimą, minėto 6 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos, kuria reikalaujama išduodant tokį leidimą atsižvelgti į susijusioje vietovėje esančią komercinę infrastruktūrą ir tai, kokią įtaką šios vietovės komercinei struktūrai turėtų naujos įstaigos atidarymas, ir Įstatymo Nr. 18/2005 8 straipsnio bei Dekreto Nr. 378/2006 31 straipsnio 4 dalies ir 33 straipsnio 2 dalies, kuriomis reikalaujama parengti ataskaitą apie įsisteigimo lygį, kuri privaloma, jeigu yra nepalanki, ir kuri turi būti nepalanki, jeigu įsisteigimo lygis viršija tam tikrą dydį, teisėtumą.

- 88 Ispanijos Karalystė teigia, kad ginčijamomis nuostatomis apskritai siekiama aplinkos apsaugos, teritorijos tvarkymo ir vartotojų apsaugos tikslų, nurodydama, jog pastaruoju tikslu siekiama užtikrinti veiksmingesnę konkurenciją tiek kainos, tiek kokybės, tiek pasirinkimo požiūriu.
- 89 Komisija mano priešingai, t. y. kad minėtomis nuostatomis siekiama vien ekonominių tikslų, nes jomis saugomos mažos vietinės prekyvietės.
- 90 Visų pirma, kalbant apie pirmą dalį, susijusią su Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 1 dalyje numatytu reikalavimu gauti išankstinį leidimą atidaryti didelę komercinę įstaigą, reikia konstatuoti, kad Komisija nei ieškinyje, nei dublike, nei per teismo posėdį nenurodė, kaip minėtu reikalavimu savaime siekiama vien ekonominių tikslų.
- 91 Ispanijos Karalystė savo ruožtu pabrėžė, kad, kiek tai susiję su didelių komercinių įstaigų atidarymu, teritorijos tvarkymo ir aplinkos apsaugos tikslų, nurodytų šio sprendimo 78 punkte, įgyvendinimas priklauso nuo išankstinio leidimo procedūros. Anot šios valstybės narės, žala, kuri būtų padaryta šių tikslų neįgyvendinimo atveju, negalėtų būti atlyginta *ex post*, t. y. atidarius įstaigą.
- 92 Šiuo atžvilgiu, kaip savo išvados 91 punkte konstatavo generalinė advokatė, prevencinių, taigi – išankstinių priemonių ėmimąsi šiomis aplinkybėmis reikia laikyti tinkamu aplinkos apsaugos tikslo įgyvendinimui užtikrinti. Priemonių priėmimas *a posteriori*, jei paaiškėja, kad jau pastatytos komercinės įstaigos atidarymas turi neigiamą įtaką

aplinkos apsaugai, yra mažiau veiksminga ir brangesnė alternatyva, palyginti su išankstinio leidimo sistema. Tas pats pasakytina apie teritorijos tvarkymo tikslą.

⁹³ Komisija taip pat nenurodė, kaip reikalavimas gauti išankstinį leidimą atidaryti didelę komercinę įstaigą, savaime viršija tai, kas būtina minėtiems tikslams pasiekti.

⁹⁴ Todėl pirma antrojo kaltinimo dalis turi būti atmesta.

⁹⁵ Kita vertus, reikia konstatuoti, kad iš Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos kylanti pareiga išduodant tokį leidimą atsižvelgti į susijusioje vietovėje esančią komercinę infrastruktūrą ir tai, kokią įtaką šios vietovės komercinei struktūrai turėtų naujos įstaigos atidarymas, apie kurią kalbama šio kaltinimo antroje dalyje, yra susijusi su įtaka esamai prekybai ir rinkos struktūrai, o ne su vartotojų apsauga.

⁹⁶ Tas pats pasakytina apie iš Įstatymo Nr. 18/2005 8 straipsnio ir Dekreto Nr. 378/2006 31 straipsnio 4 dalies ir 33 straipsnio 2 dalies kylančią pareigą per šio leidimo išdavimo procedūrą parengti ataskaitą apie įsisteigimo lygį, kuri privaloma, jeigu yra nepalanki, ir kuri turi būti nepalanki, jeigu įsisteigimo lygis viršija tam tikrą dydį, t. y. pareigą, apie kurią kalbama šio kaltinimo trečioje dalyje.

- 97 Dėl šio aspekto reikia konstatuoti, kad šiomis nuostatomis reikalaujama įsisteigimo lygiui ir įtakai esamai mažmeninei prekybai taikyti viršutines ribas, kurias viršijus negalima atidaryti didelių ir (arba) vidutinio dydžio komercinių įstaigų.
- 98 Remiantis šio sprendimo 74 punkte priminta teismo praktika, tokie vien ekonominio pobūdžio siekiai negali būti privalomas bendrojo intereso pagrindas.
- 99 Todėl antrojo kaltinimo antra ir trečia dalys yra priimtinos.

— Dėl ketvirtos dalies

- 100 Šioje dalyje Komisija ginčija Įstatymo Nr. 7/1996 6 straipsnio 2 dalies antros pastraipos, kuria įpareigojama konsultuotis su Konkurencijos teismu, suderinamumą su EB 43 straipsniu.
- 101 Apskritai Ispanijos Karalystė teigia, kad nuostatos dėl specialaus prekybos leidimo išdavimo, dėl kurio turi būti konsultuojamasi su Konkurencijos teismu, yra pagrįstos teritorijos tvarkymo, aplinkos apsaugos ir vartotojų apsaugos tikslais, kad jos yra tinkamos šių tikslų įgyvendinimui užtikrinti ir neviršija to, kas būtina jiems pasiekti.

¹⁰² Komisija nenurodė priežasčių, dėl kurių mano, kad negalima sutikti su pateisinimais, kuriais remiasi Ispanijos Karalystė.

¹⁰³ Konkrečiai nepatikslinus šios dalies ir atsižvelgiant į tai, kad, kaip išvados 96 punkte konstatavo generalinė advokatė, pareiga konsultuotis su nagrinėti konkurencijos klausimus įgaliotu organu, parengiančiu neprivalomą ataskaitą, yra tinkama tikslų, kuriais remiasi Ispanijos Karalystė, įgyvendinimui užtikrinti ir neviršija to, kas būtina jiems pasiekti, ketvirtą antrojo kaltinimo dalį reikia atmesti.

— Dėl penktos dalies

¹⁰⁴ Penkta antrojo kaltinimo dalis susijusi su Įstatymo Nr. 18/2005 11 straipsnyje ir Dekreto Nr. 378/2006 26 straipsnyje numatytu reikalavimu konsultuotis su komercinių įstaigų komitetu.

¹⁰⁵ Šiuo atžvilgiu atrodo, kad Komisija kritikuoja ne minėto komiteto egzistavimą ar pačią pareigą su juo konsultuotis, bet tai, kad į jo sudėtį įeina potencialūs ūkio subjekto, pageidaujancio Katalonijoje atidaryti naują didelę įstaigą, konkurentai.

¹⁰⁶ Taip pat dėl kitų šio kaltinimo dalių Ispanijos Karalystė teigia, kad šios nuostatos yra pagrįstos teritorijos tvarkymo, aplinkos apsaugos ir vartotojų apsaugos tikslais, kad jos yra tinkamos šių tikslų įgyvendinimui užtikrinti ir neviršija to, kas būtina jiems pasiekti.

- 107 Įstatymo Nr. 18/2005 11 straipsnyje numatyta, kad komercinių įstaigų komitetas teikia ataskaitą ne tik klausimais, susijusiais su *Generalitat* išduodamais prekybos leidimais, bet ir planavimo klausimais, susijusiais su vietovių, kuriose gali būti atidarytos komercinės įstaigos, nustatymu, įskaitant pasiūlymų dėl KĮSTP pakeitimo rengimą, ir klausimais dėl „savivaldybių konsoliduotų miesto teritorijų“ ribų nustatymo.
- 108 Tokio komiteto, turinčio uždavinį parengti ataskaitą prieš priimant sprendimą išduoti ar atsisakyti išduoti leidimą, įkūrimas, atsižvelgiant visų pirma į teritorijos tvarkymą ir aplinkos apsaugą, yra tinkamas būdas šia nuostata šiuo atžvilgiu siekiamų tikslų įgyvendinimui užtikrinti.
- 109 Be to, kaip išvados 102 punkte konstatavo generalinė advokatė, tokio komiteto ir jo uždavinių buvimas neviršija to, kas būtina minėtiems teritorijos planavimo ir aplinkos apsaugos tikslams pasiekti.
- 110 Kita vertus, neatrodo, kad Dekreto Nr. 378/2006 26 straipsnio 1 dalis, pagal kurią minėtą komitetą sudaro septyni nariai, atstovaujantys *Generalitat* tarnyboms, šeši – savivaldybėms, septyni – prekybos sektoriui, taip pat du *Generalitat* prekybos departamento pasirinkti ekspertai ir sekretorius, yra tinkama siekiamų tikslų įgyvendinimui užtikrinti.
- 111 Reikia konstatuoti, kad vienintelis šio komiteto atstovaujamas sektorinis interesas yra susijęs su esama vietine prekyba. Taip sudarytas organas, kuriame neatstovaujami interesai, susiję su aplinkos ar vartotojų apsauga, nors atstovaujami potencialūs

prašytojo išduoti leidimą konkurentai, negali būti tinkama priemonė teritorijos planavimo, aplinkos apsaugos ir vartotojų apsaugos tikslams įgyvendinti.

- ¹¹² Taigi Įstatymo Nr. 18/2005 11 straipsniu įkurto komercinių įstaigų komiteto buvimas ir šiame straipsnyje išvardytos jo funkcijos gali būti pateisinami. Tačiau Dekreto Nr. 378/2006 26 straipsnyje numatyta jo sudėtis nėra tinkama tikslų, kurių siekiama šio komiteto įkūrimu, įgyvendinimui užtikrinti.
- ¹¹³ Remiantis tuo darytina išvada, kad penkta antrojo kaltinimo dalis priimtina, kiek tai susiję su minėto komiteto sudėtimi, numatyta Dekreto Nr. 378/2006 26 straipsnyje.

— Dėl šeštos dalies

- ¹¹⁴ Šešta antrojo kaltinimo dalimi Komisija ginčija Įstatymo Nr. 18/2005 10 straipsnio suderinamumą su Sąjungos teise.
- ¹¹⁵ Šiuo klausimu ji teigia, kad tam tikri kriterijai, kurių pagrindu *Generalitat* ar savi-valdybių institucijos turi priimti sprendimus dėl prašymų išduoti prekybos leidimą, yra netikslūs. Konkrečiai ji kalba apie „sąlygas, užtikrinančias projekto saugumą ir įstaigos integravimą į miesto aplinką“, „projekto nulemtą judumą“ bei „vartotojų teisę į didelę ir įvairią pasiūlą produktų kokybės, kiekio, kainos ir savybių požiūriu“. Anot

Komisijos, tokie kriterijai prašymų pateikėjams kliudo tiksliai įvertinti savo galimybes gauti leidimą ir suteikia per didelę diskreciją leidimus išduodančioms institucijoms.

- 116 Ispanijos Karalystė pripažįsta, kad „vartotojų teisės į didelę ir įvairią pasiūlą produktų kokybės, kiekio, kainos ir savybių požiūriu“ kriterijus gali būti laikomas nepakankamai tikslu, tačiau teigia, kad taip nėra kitų dviejų kriterijų atveju. Bet kuriuo atveju ši valstybė narė nurodo, kad vien tikslaus apibrėžimo nebuvimas nepadaro kriterijų netinkamų aplinkos ir vartotojų apsaugos tikslams įgyvendinti. Beje, Sąjungos teisės aktų leidėjas naudoja tokį patį būdą nustatydamas taikytinus kriterijus, tačiau nenurodydamas dydžių, kurie leistų iš anksto tiksliai žinoti, ar prašymas bus patenkintas, ar ne.
- 117 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Komisija ginčija ne susijusių kriterijų pobūdį, bet tik tai, kad jie netikslūs. Jei pripažįstama, kad integravimas į miesto aplinką, poveikis kelių ir viešojo transporto naudojimui bei vartotojams prieinamo pasirinkimo įvairovė yra teisėti kriterijai, sprendžiant, ar reikia leisti atidaryti komercinę įstaigą, būtina konstatuoti, kaip tai savo išvados 116 punkte padarė generalinė advokatė, kad sudėtinga iš anksto nustatyti tiksliai apatines ir viršutines ribas ir kartu išvengti tam tikro nelankstumo, kuris gali dar labiau riboti įsisteigimo laisvę.
- 118 Kadangi Įstatymo Nr. 18/2005 10 straipsnyje paminėti kriterijai nėra tokie netikslūs, kad būtų netinkami teritorijos tvarkymo, aplinkos apsaugos ir vartotojų apsaugos tikslams, kuriais remiasi Ispanijos Karalystė, įgyvendinti ar jiems neproporcingi, šesťą antrojo kaltinimo dalį reikia atmesti.

iii) Dėl trečiojo kaltinimo, susijusio su tam tikrais prekybos leidimo išdavimo procedūros aspektais

— Dėl pirmos dalies

¹¹⁹ Pirmoje trečiojo kaltinimo dalyje Komisija kritikuoja Įstatymo Nr. 18/2005 6 ir 7 straipsniuose numatytą nebylaus atsisakymo taisyklę.

¹²⁰ Ispanijos Karalystė teigia, kad ši taisyklė yra garantija, naudinga visiems suinteresuotiems asmenims, pateikusiems kompetentingai institucijai prašymą išduoti prekybos leidimą, kurio reikia norint atidaryti, padidinti ar perduoti vidutinio dydžio ir didelės komercinės įstaigas pagal minėtas nuostatas. Susidūrus su administracijos neveikimu šis mechanizmas jiems leidžia imtis veiksmų kreipiantis į teismus pasibaigus maksimaliam terminui, per kurį turi būti priimtas sprendimas dėl prašymo išduoti leidimą, kai nėra priimtas joks sprendimas.

¹²¹ Komisija tvirtina, kad minėtas mechanizmas neproporcingas ir kad tą patį tikslą būtų galima pasiekti „nebylaus pritarimo“ taisykle.

¹²² Tiesa, kad taisyklė, pagal kurią laikoma, jog prašymas išduoti leidimą yra patenkintas, o ne atmetas, jei per nustatytą terminą nepriimamas sprendimas jį atmesti, galėtų būti mažiau ribojanti. Beje, kaip savo išvados 120 punkte pažymėjo generalinė advokatė, tokia taisyklė numatyta Dekreto Nr. 378/2006 33 straipsnio 5 dalyje, susijusioje su ataskaitos apie įsisteigimo lygį pateikimu.

123 Tačiau, kaip priminta šio sprendimo 75 punkte, nors valstybė narė, kuri siekdama pateisinti judėjimo laisvės apribojimą remiasi privalomu bendro intereso pagrindu, turi įrodyti, kad jos teisės aktai yra tinkami ir būtini teisėtam tikslui pasiekti, ši įrodinėjimo pareiga negali būti tokia plati, kad ši valstybė narė turėtų aiškiai įrodyti, jog jokia kita galima priemonė neleidžia pasiekti šio tikslo tokiomis pačiomis sąlygomis.

124 Šiuo atveju negalima iš valstybių narių atimti galimybės įgyvendinti tokių tikslų, kaip antai aplinkos apsauga, teritorijos tvarkymas ir vartotojų apsauga, nustatant taisykles, kurias kompetentingos institucijos lengvai valdytų ir kontroliuotų (pagal analogiją žr. 2010 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Josemans*, C-137/09, Rink. p. I-13019, 82 punktą).

125 Prašymo išduoti prekybos leidimą nagrinėjimo procedūroje, kuria siekiama aplinkos apsaugos, teritorijos tvarkymo ir vartotojų apsaugos tikslų, taikoma nebylaus atsiskyrimo taisyklė, kuria užtikrinamas teisinis saugumas tuo atveju, kai institucija, kuri įgaliota priimti sprendimą dėl tokio prašymo ir kuri nepriima aiškaus sprendimo per nustatytą terminą, numatant, kad šis neveikimas yra implicitinis sprendimas atmesti prašymą, taip sudarant galimybę suinteresuotam asmeniui, pateikusiam minėtą prašymą, kreiptis į teismus, yra lengvai valdoma ir kontroliuojama valdžios institucijų. Be to, Ispanijos Karalystė paaiškino, kad nepriėmus sprendimo pagal minėtą taisyklę administracija privalo priimti motyvuotą aktą, kuriuo procedūra nutraukiama.

126 Remiantis tuo darytina išvada, kad pirmą trečiojo kaltinimo dalį reikia atmesti.

— Dėl antros dalies

¹²⁷ Kaip antrą trečiojo kaltinimo dalį Komisija nurodo tai, kad Įstatymo Nr. 18/2005 12 straipsnyje numatytos rinkliavos už prašymo išduoti leidimą nagrinėjimą ir ataskaitą apie įsisteigimo lygį susijusiems ūkio subjektams reiškia mokesčius, atgrasančius nuo įsisteigimo Katalonijos teritorijoje. Kadangi šios rinkliavos neturi ryšio su prekybos leidimo išdavimo procedūros sąnaudomis, jos yra neproporcingos.

¹²⁸ Ispanijos Karalystė pažymi, kad šios rinkliavos nustatomos kaip tam tikra suma už planuojamo atidaryti prekybos ploto kvadratinį metrą. Ši suma iš pradžių buvo apskaičiuojama 1994 ir 1995 m. vykdytų procedūrų sąnaudas padalijant iš atitinkamo kvadratinio metrų, numatytų atitinkamuose prašymuose, skaičiaus, o vėliau ji buvo tikslinama atsižvelgiant į infliaciją. Taip ūkio subjektai gali tiksliai iš anksto apskaičiuoti rinkliavos dydį. Ši valstybė narė priduria, kad minėtos rinkliavos renkamos dalimis, todėl prašymo pateikėjas, kuris atsisako projekto, neturės mokėti visos rinkliavų sumos, ir kad paprastai vidutinis šios rinkliavos dydis yra maždaug 0,1 % visos projekto kainos.

¹²⁹ Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad šis mokėtinų rinkliavų sumos apskaičiavimo metodas tinkamai atspindi visas minėtas sąnaudas, labai nenukrypstant nuo realių sąnaudų kiekvienu atskiru atveju. Be to, tai, kad rinkliavos nustatomos kaip tam tikra suma už kvadratinį metrą, leidžia skaidriai numatyti procedūros kainą.

¹³⁰ Todėl antra trečiojo kaltinimo dalis turi būti atmesta.

— Dėl trečios dalies

- ¹³¹ Kadangi, remiantis šio sprendimo 99 punktu, trečia antrojo kaltinimo dalis priimtina, Teisingumo Teismui konstatavus, kad Įstatymo Nr. 18/2005 8 straipsnyje ir Dekreto Nr. 378/2006 31 straipsnio 4 dalyje bei 33 straipsnio 2 dalyje numatytas reikalavimas parengti ataskaitą apie įsisteigimo lygį negali būti pateisinamas, nėra reikalo priimti sprendimo dėl tokios ataskaitos pateikimo ar galiojimo terminų pagrįstumo, kurį Komisija ginčija trečiojo kaltinimo trečia dalimi.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- ¹³² Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Teisingumo Teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Kadangi šioje byloje kiekvienos šalies dalis reikalavimų buvo patenkinta, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.
- ¹³³ Pagal to paties reglamento 69 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą į šią bylą įstojusi Danijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 straipsnį, kai priėmė ir (arba) paliko galioti šias nuostatas:

- 2005 m. gruodžio 27 d. Įstatymo Nr. 18/2005 dėl komercinių įstaigų (*Ley 18/2005 de equipamientos comerciales*) 4 straipsnio 1 dalį, kiek ja draudžiama atidaryti dideles komercines įstaigas už tam tikrų savivaldybių konsoliduotų miesto teritorijų ribų,
- 2006 m. spalio 10 d. Dekreto Nr. 379/2006 dėl naujo komercinių įstaigų sektorinio teritorinio plano patvirtinimo (*Decreto 379/2006 por el que se aprueba el Plan territorial sectorial de equipamientos comerciales*) priedo 7 straipsnį ir 10 straipsnio 2 dalį, taip pat to priedo 1 priedėlį, kiek šiomis nuostatomis naujus didžiuosius prekybos centrus leidžiama atidaryti tik tam tikruose rajonuose ir numatoma, kad tokie nauji didieji prekybos centrai neturi apimti daugiau kaip 9 % išlaidų už dažnai vartojamas prekes ir ne daugiau kaip 7 % išlaidų už nedažnai vartojamas prekes,
- 1996 m. sausio 15 d. Įstatymo Nr. 7/1996 dėl mažmeninės prekybos reglamentavimo (*Ley 7/1996, de ordenación del comercio minorista*) 6 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą, 2005 m. gruodžio 27 d. Įstatymo Nr. 18/2005 dėl komercinių įstaigų 8 straipsnį ir 2006 m. spalio 10 d. Dekreto Nr. 378/2006 dėl Įstatymo Nr. 18/2005 įgyvendinimo (*Decreto 378/2006 por el que se desarrolla la Ley 18/2005*) 31 straipsnio 4 dalį ir 33 straipsnio 2 dalį, kiek šiomis nuostatomis reikalaujama įsisteigimo lygiui ir įtakai esamai mažmeninei prekybai taikyti viršutines ribas, ku-

rias viršijus negalima atidaryti naujų didelių komercinių įstaigų ir (arba) naujų vidutinio dydžio komercinių įstaigų, ir

- 2006 m. spalio 10 d. Dekreto Nr. 378/2006 dėl Įstatymo Nr. 18/2005 įgyvendinimo 26 straipsnį, kiek juo reglamentuojama *Comisión de Equipamientos Comerciales* (komercinių įstaigų komitetas) sudėtis, numatant esamos mažmeninės prekybos interesų atstovavimą ir nenumatant aplinkos apsaugos srityje veikiančių asociacijų ir vartotojų apsaugos srityje veikiančių interesų grupių atstovavimo.
- 2. Nereikia priimti sprendimo dėl ieškinio dalies, susijusios su 2006 m. spalio 10 d. Dekreto Nr. 378/2006 dėl Įstatymo Nr. 18/2005 įgyvendinimo 33 straipsnio 5 ir 7 dalių atitiktimi EB 43 straipsniui.
- 3. Atmesti likusią ieškinio dalį.
- 4. Europos Komisija, Ispanijos Karalystė ir Danijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.